

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Urto/1/2021
Identifikačné číslo spisu:	8020200656
Dátum vydania rozhodnutia:	14.04.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:8020200656.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbělského, PhD. a JUDr. Petra Paludu na neverejnom zasadnutí konanom 14. apríla 2021 v Bratislave v konaní o uznaní a výkone cudzozemského rozhodnutia, o odvolaní odsúdeného O. U. proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8Ntc/5/2020, z 13. januára 2021, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4, veta druhá Trestného poriadku odvolanie odsúdeného O. U. z a m i e t a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove rozsudkom, sp. zn. 8Ntc/5/2020, z 13. januára 2021 rozhodol podľa § 515 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku v spojení s § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) tak, že:

„I. Podľa § 515 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku v spojení s § 17 odsek 1 zákona č. 549/2011 Z. z., ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii v znení neskorších predpisov, sa na území Slovenskej republiky uznáva a vykoná právoplatný rozsudok Okresného súdu v Mělníku, sp. zn. 14T/107/2019, zo 16. októbra 2019 v spojení s uznesením Krajského v Prahe, sp. zn. 11To/349/2019, z 5. decembra 2019 vo výroku, ktorým bol občan Slovenskej republiky O. U., nar. XX. Y. XXXX v U. O., bez stáleho miesta pobytu, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Českej republike, uznaný za vinného jednak zo zločinu pohlavného zneužití podľa § 187 ods. 1 Tr. zákoníku Českej republiky a jednak zo zločinu svádění k pohlavnímu styku podľa § 202 ods. 1, 2 písm. a), c) Tr. zákoníku Českej republiky, ktorého sa dopustil na skutkovom základe, že v presne nezistenej dobe, približne od leta 2018 do 11. júna 2019, najmenej v siedmich prípadoch v W., okr. T., na sídlisku S., z toho trikrát pri garážoch vedľa skateparku a štyrikrát v kríkovom poraste v aleji pri sídlisku S., pohlavne zneužil maloletého H. X., nar. XX. Y. XXXX, tým spôsobom, že na ňom obvinený prevádzal orálny styk a ďalej na ňom vykonal dobrovoľný nechránený análny styk, a to v troch prípadoch v stoji, keď maloletému poškodenému strčil zozadu do ritného otvoru svoj pohlavný úd, v ďalších štyroch prípadoch v ľahu, keď si maloletý poškodený stiahol nohavice, ľahol si na bok,

obvinený si ľahol za maloletého poškodeného, tvárou k jeho chrbtu a strčil mu svoj pohlavný úd do ritného otvoru, pričom obvinený za to maloletému dal v šiestich prípadoch finančnú čiastku vo výške 200,- Kč, a v poslednom prípade, ku ktorému došlo dňa 11. júna 2019, za to maloletému finančnú čiastku sľúbil, k jej vyplateniu však nedošlo z dôvodu vyrušenia okolo idúcimi osobami, a tieto skutky spáchal aj napriek tomu, že mu maloletý poškodený povedal, koľko má rokov ešte pred prvým pohlavným stykom, a ktorým mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky so zaradením pre výkon trestu do väznice s ostrahou a ústavné ochranné liečenie sexuologické.

II. Podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku vyslovuje že sa vo výkone trestu odňatia slobody, uloženého vyššie uznanými cudzími rozhodnutiami, bude pokračovať na území Slovenskej republiky bez jeho premeny.

III. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona odsúdeného O. U. pre výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

IV. Predmetom uznania nie je uložený výrok o treste vyhostenia podľa § 80 ods. 1, ods. 2 Tr. zákoníku Českej republiky".

Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie odsúdený, a to dôvodiac v podstate tak, že na území Slovenskej republiky sa nezdržiava už 7 rokov. On aj celá jeho rodina žijú v Českej republike a na Slovensku už nemá nič. Trvalý pobyt, ktorý á uvedený v občianskom preukaze je preto, pretože sa nebol na Miestnom úrade v U. O. odhlásiť. Byt, ktorý tu vlastnil, je predaný a noví majitelia mu trvalý pobyt nezrušili. Ak bude potrebné, tak sa vzdá aj slovenského občianstva. Ďalej uviedol, že voči rozsudku Okresného súdu v Mělníku je podaná sťažnosť pre porušenie zákona, o čom bude vrchné štátne zastupiteľstvo v Prahe rozhodovať. V krátkej dobe chce odsúdený podávať žiadosť o obnovu konania pre nové skutočnosti a tiež zvažuje podať sťažnosť na Európsky súd pre ľudské práva, a to pre porušenie jeho práv na spravodlivé súdne konanie. Taktiež dodal, že so svojím právnikom brojí aj proti vyhosteniu z Českej republiky. Záverom žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove a ponechal ho na jeho žiadosť vo výkone trestu odňatia slobody v Českej republike z dôvodov podania ďalších opravných prostriedkov proti rozsudku Okresného súdu v Mělníku.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku ako aj správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo a zistil, že odvolanie odsúdeného O. U. nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o úvahy a závery krajského súdu, týkajúce sa nezistenia dôvodov na odmietnutie uznania cudzozemského rozhodnutia a splnenia všetkých zákonom predpokladaných podmienok na pozitívne rozhodnutie podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z., prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku, tieto považuje najvyšší súd za relevantné, opodstatnené, dostatočné a vyčerpávajúce.

Skutok uvedený v rozsudku Okresného súdu v Mělníku, sp. zn. 14T/107/2019, zo 16. októbra 2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prahe, sp. zn. 11To/349/2019, z 5. decembra 2019 je trestným činom uvedeným v § 4 ods. 3 písm. d) zákona 549/2011 Z. z. Preto súd v konaní o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia v takom prípade neskúma, či ide o trestný čin podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Odsúdený je občanom Slovenskej republiky, má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, a teda bola splnená podmienka na rozhodnutie o uznaní a výkone „cudzozemského rozhodnutia" uvedená v ust. § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z.

Krajský súd postupoval správne, keď pri uznaní rozsudku súdu štátu pôvodu rozhodol podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. tak, že výrok o treste odňatia slobody ponechal bez premeny, keďže nezistil existenciu dôvodov uvedených v § 17 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. S ohľadom na druh trestu, dĺžku jeho trvania a trestnú sadzbu, je takýto postup zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

Obdobne tak súladne so zákonom postupoval krajský súd aj v prípade, keď odsúdeného O. U. v zmysle § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia (najvyšší súd je viazaný zásadou zákazu reformatio in peius), pričom postupoval podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku, tzn. že odsúdený bude pokračovať vo výkone trestu odňatia slobody bez jeho premeny. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje na kritériá uvedené v § 17 zákona č. 549/2011 Z. z., v zmysle ktorých prevzatý výrok o treste nesmie zhoršiť postavenie odsúdeného a má v čo najväčšej miere zodpovedať pôvodne uloženú trestnú sankciu; uvedené je nutné vzťahovať aj na vonkajšiu diferenciaciu trestu uplatňovanú v Slovenskej republike (pozri k tomu aj rozsudok najvyššieho súdu, sp. zn. 2Urto/5/2013, zo 4. februára 2014 uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 122, roč. 2014). Porovnaním podmienok na výkon trestu vo väznici s ostrahou, do ktorej bol odsúdený v Českej republike zaradený (§ 56 ods. 1 písm. a) Trestného zákonníka Českej republiky, § 8 zákona č. 169/1999 Sb. o výkone trestu odňatia slobody a 6a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Českej republiky č. 345/1999 Sb., ktorou sa vydáva poriadok výkonu trestu odňatia slobody) s podmienkami výkonu trestu odňatia slobody v Slovenskej republike, bolo zistené, že danému zaradeniu na výkon trestu v Českej republike zodpovedá v Slovenskej republike ústav na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Čo sa týka odvolacích námietok odsúdeného O. U., tieto najvyšší súd považoval s poukazom na ich obsah za nedôvodné, nakoľko v konaní o uznaní a výkone cudzozemského rozhodnutia skratka nie sú potrebnej relevancie. Námietky odsúdeného, že na území Slovenskej republiky nemá žiadne väzby ani sociálne zázemie, nie sú spôsobilé viesť k zmene napadnutého rozhodnutia. Odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má na jej území obvyklý pobyt, za ktorý sa považuje trvalý pobyt, ak tento nebol odhlásený, a to aj v prípade, ak sa odsúdený v mieste pobytu už reálne nezdržiava, má evidenčný charakter. Sociálne väzby vo vykonávacom štáte je súd povinný skúmať len v prípade, ak je odsúdenou osoba, ktorá nie je štátnym občanom vykonávajúceho štátu a zdržiava sa na území vykonávajúceho štátu [§ 13 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 549/2011 Z. z.]. Napokon zákon pripúšťa aj uznanie a vykonanie rozhodnutia cudzieho štátu vo vzťahu k štátnemu občanovi Slovenskej republiky, ktorý nemá na území Slovenskej republiky žiaden pobyt, ak mu bol uložený v štáte pôvodu trest vyhostenia. Zároveň najvyšší súd pripomína, že odsúdený by svoje sociálne väzby v Českej republike nemohol rozvíjať ani v prípade, ak by celý trest vykonal na území Českej republiky, pretože mu bol uložený trest vyhostenia z územia Českej republiky.

Tiež námietky odsúdeného, že sa chystá voči rozhodnutiam, ktorými bol uznaný za vinného podať mimoriadne opravné prostriedky, nemajú potrebnú právnu relevanciu.

Rozhodnutie súdu o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia má svoj presný procesný postup a vyžaduje splnenie určitých materiálnych podmienok, predovšetkým podľa § 15 a nasl. zákona č. 549/2011 Z. z.

Ustanovenie § 16 ods. 1 písm. a) až m), ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. vymedzuje dôvody odmietnutia uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia a v prípade, ak súd nezistil takéto dôvody na jeho odmietnutie a výkon, rozhodne o uznaní rozhodnutia a súčasne aj o tom, že sa rozhodnutie vykoná (§ 17 ods. 1 zákona).

Z označených ustanovení uvedenej zákonnej normy vyplýva, že príslušný súd v prípade občana Slovenskej republiky odsúdeného na trest odňatia slobody v niektorom z členských štátov Európskej únie, za predpokladu splnenia zákonných podmienok ustanovení § 15 a § 16 nemôže konať inak, než cudzie rozhodnutie uznať. V rámci uznávacieho konania odsudzujúce rozhodnutie iného členského štátu Európskej únie nie je možné preskúmať zo žiadnych iných hľadísk. V zmysle Rámcového rozhodnutia Rady RR 2008/909/SVV je totiž jedným zo základných pilierov uznávacieho konania vzájomná dôvera v právne systémy ostatných členských štátov, pričom má uľahčiť uznávanie a výkon rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii. Zjednodušene povedané, ak súd nezistí niektorý z dôvodov odmietnutia špecifikovaný v § 16 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. rozhodne o tom, že cudzie rozhodnutie sa uzná a vykoná; nepostupuje teda ako ďalšia odvolacia inštancia a konanie

v štáte pôvodu neskúma nad rámec priloženého osvedčenia a rozhodnutia, ktoré má byť predmetom uznávacieho konania.

Najvyšší súd poukazuje na § 18 ods. 1 až 3 zákona č. 549/2011 Z. z., podľa ktorých súd, ktorý rozhodol o uznaní a výkone rozhodnutia je oprávnený prijať všetky nasledujúce rozhodnutia spojené s výkonom trestnej sankcie vrátane podmienenečného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody; po odovzdaní odsúdeného na územie Slovenskej republiky súd rozhodne o započítaní väzby podľa § 14 ako aj väzby už započítanej a trestu už vykonaného v inom členskom štáte, na ktorý sa vzťahuje rozhodnutie a tiež doby prevozu do dĺžky trestu, ktorý má byť vykonaný. Súd rozhodnutie nevykoná, ak bola odsúdenému v Slovenskej republike udelená amnestia alebo milosť alebo ak ho justičný orgán štátu pôvodu informoval, že v štáte pôvodu bola udelená amnestia, milosť alebo vydané iné rozhodnutie, opatrenie alebo skutočnosť, v dôsledku ktorých sa také rozhodnutie stalo nevykonateľným.

V zmysle predchádzajúceho odseku sú preto námietky odsúdeného týkajúce sa podaného mimoriadneho opravného prostriedku (údajné podanie sťažnosti na porušenie zákona, resp. návrhu na povolenie obnovy konania pred príslušným súdom v Českej republike, alternatívne podanie sťažnosti na Európsky súd pre ľudské práva) v súčasnom štádiu konania irelevantné. V prípade, ak bude niektorému z tam uvedených mimoriadnych opravných prostriedkov, resp. eventuálne podanej sťažnosti vyhovie, príslušný súd bude postupovať v zmysle § 18 ods. 3 zákona č. 549/2011, čo primerane platí i na iné s tým súvisiace rozhodnutia spojené s výkonom sankcie na území Slovenskej republiky.

Pokiaľ sa odsúdený domáhal výkonu trestu odňatia slobody v Českej republike, nakoľko sa celé jeho zázemie či už pracovné alebo rodinné nachádza tam, tak tu najvyšší súd uvádza, že podmienkou uznania v zmysle § 516 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku je aj, ak v odsudzujúcom štáte je cudzie rozhodnutie právoplatné, alebo ak tam už proti nemu nemožno podať riadny opravný prostriedok. Táto podmienka splnená je, čo vyplýva aj z príloh predložených Okresným súdom v Mělníku, ako aj z doložiek právoplatnosti a vykonateľnosti, na základe ktorých je určené, že trestné rozhodnutia (rozsudok Okresného súdu v Mělníku, sp. zn. 14T/107/2019, zo 16. októbra 2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prahe, sp. zn. 11To/349/2019, z 5. decembra 2019), ktoré majú byť vykonané na území Slovenskej republiky, a teda predtým majú byť uznané a vykonané na území Slovenskej republiky, nadobudli právoplatnosť a vykonateľnosť, čo v konečnom dôsledku konštatoval aj krajský súd.

Najvyššiemu súdu nezostáva iné len odkázať na predchádzajúce právne úvahy v spojení so závermi vyjadrenými krajským súdom v rozsudku napadnutom odvolaním.

Najvyšší súd preto uzatvára, že krajský súd dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú a pričom nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, ktorú by bolo potrebné vyriešiť v konaní pred najvyšším súdom ako súdom odvolacím.

Riadiac sa uvedeným rozhodol najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, tzv. odvolanie odsúdeného ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.